

РЕШЕНИЕ

№ 3052

гр. София, 05.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 32 състав,
в открито заседание на 05.04.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Милачкова

при участието на секретаря Спасина Иванова, като разгледа дело номер **2357** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на "БМ лизинг" ЕАД срещу заповед № 145/14.02.2023г. на председателя на Комисията за защита на потребителите /КЗП/. Жалбоподателят твърди, че процесната заповед е издадена в противоречие с материалноправните разпоредби, с целта на закона и административнопроизводствените правила. Намира, че тя е необоснована и немотивирана; не е налице „нелоялна заблуждаваща търговска практика“, а заповедта е постановена, без да е изяснена пълната фактическа обстановка.

Ответникът чрез процесуалния си представител оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Намира, че заповедта е в съответствие с материалните и процесуалните правила за нейното издаване, като изложените в нея факти по категоричен начин подкрепят решението за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ).

След като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, съдът в настоящия състав приема следното от фактическа и правна страна.

Жалбата е допустима, като подадена в законоустановения за това срок от лице, което има правен интерес от оспорването. Видно от отбелязването в представения екземпляр от оспорената заповед, тя е връчена на 20.02.2023г. (л.15 от делото). Жалбата е подадена на 06.03.2023г., видно от поставения щемпел. Разгледана по същество, тя е основателна.

С оспорения акт на основание чл. 68л, ал. 1 във връзка с чл. 68в във връзка с чл. 68г,

ал. 4 вр. с чл. 68д, ал. 1, предложение 1-во от Закона за защита на потребителите (ЗЗП), съгласно чл. 5, ал. 1, т. 1 и чл. 8, ал. 1 и ал. 2, т. 9 от Устройствения правилник на КЗП към министъра на икономиката и индустрията и на нейната администрация (УП) е забранено на жалбоподателя да използва заблуждаваща нелоялна търговска практика по смисъла на чл. 68д, ал. 1, предложение I-во от ЗЗП. Заповедта е издадена в изпълнение на решение на КЗП по т. 12 от представения Протокол № 4/26.01.2023 г. Комисията приела, че подвеждащата практика се изразява в предоставяне на следната информация на интернет платформата <https://bmleasing.bg>: „БМ ЛИЗИНГ Ви предлага най-подходящия лизинг за Вашия специален автомобил“. Изложени са мотиви, че съобразно контролните правомощия на КЗП бил извършен анализ на търговските практики, използвани от дружеството на неговия интернет сайт <https://bmleasing.bg/>. В секция «Луксозни автомобили» се установило, че дружеството предоставя на потребителите следната информация: „БМ Лизинг“ Ви предлага най-подходящия лизинг за Вашия специален автомобил“. Административният орган приел, че така формулирано, изречението представлява заблуждаваща търговска практика, тъй като е в състояние да въведе потребителя в заблуждение, че финансовата институция ще му предостави наистина най-добрия лизинг за автомобила, който желае да закупи. От една страна, небанковите финансови институции са с определен доста висок лихвен процент, което само по себе си означава, че не предлагат възможно най-добрите условия, например сравнено с кредитните институции. От друга страна, разчитайки на наистина най-доброто решение, потребителят би могъл да сключи договор за лизинг с дружеството. Когато в прилагане на търговските практики се твърди, че решението, което се предлага е наистина най-доброто, то това трябва да бъде изследвано и доказано от специалист в областта, в която се прави изследването.

Съдът в настоящия състав намира, че обстоятелствата по делото не разкриват основание горепосоченото изречение да бъде определено като заблуждаваща търговска практика по смисъла на 68г ЗЗП. Според определението на закона, търговска практика от страна на търговец към потребител е нелоялна, ако противоречи на изискването за добросъвестност и професионална компетентност и ако променя или е възможно да промени съществено икономическото поведение на средния потребител, когато засяга или към когото е насочена, или на средния член от групата потребители, когато търговската практика е насочена към определена група потребители. Съгласно чл.68г, ал.4 ЗЗП нелоялни са и заблуждаващите и агресивните търговски практики по чл. 68д - 68к. В случая административният орган е приел, че жалбоподателят в дейността си използва заблуждаваща нелоялна търговска практика по смисъла на чл.68д, ал.1, предложение първо от ЗЗП, според което търговска практика е заблуждаваща, когато съдържа невярна информация и следователно е подвеждаща. Обективизираното в мотивите на заповедта виждане се свежда до това, че според издателя й „най-подходящият“ лизинг е еднозначен на „най-добрият“, който административният орган приема, че е лизингът с най-ниска лихва. Това становище не почива на действителен икономически анализ, а що се отнася до общоизвестни факти за икономическата ситуация, те не разкриват основание да се приеме, че средният потребител извършва горепосоченото приравняване при преценка на условията на лизинга, като възприема като еднакви понятия „най-подходящ“, „най-добър“ и „с най-ниска лихва“. Трите определения не може да се приемат за еднозначни спрямо която и да било услуга. В частност в случая, доколкото се касае за лизинг на автомобили, е достатъчно да се посочи, че в условията му е възможно да са включени

предложения за застраховка, сервизно обслужване и ред други услуги, при отчитане цената на които лихвата, дори и по-висока спрямо предлаганата от други търговци, в т. ч. кредитни институции, като краен резултат може да се окаже икономически по-изгодна. Стоките, с които търгува жалбоподателят, са на значителна стойност и не може да се приеме, че средният потребител би предприел покупка без внимателно предварително изследване. Наред с това, правото на преценка принадлежи на потребителя и поради това, когато административният орган я замества със своята собствена, дължи да установи, че тя съответства на тази, която би направил средният потребител, когото засяга или към когото е насочена. Подобно установяване в случая липсва, както относно мотивите за издаване на процесната заповед, така и относно обсъжданата от КЗП практика за обявения срок за одобрение и работното време на търговеца. Със заповедта, предмет на съдебен контрол в случая, не е наложена забрана относно посочената втора практика, разгледана от КЗП в заседанието на 26.01.2023г. и поради това тази практика не следва да се обсъжда.

Във всички случаи, изразеното в мотивите на оспорената заповед становище, че „небанковите институции са с определен доста висок лихвен процент, което само по себе си означава, че не предлагат възможно най-добрите условия“ е освен неподкрепено с доказателства, и изначално негодно да послужи за обосновка на процесната забрана, тъй като се явява твърде общо и произволно. Икономиката на Република България се основава на свободната стопанска инициатива, съгласно чл.19, ал.1 от Конституцията. Всяка забрана на търговска практика представлява ограничение на посоченото конституционно гарантирана свобода и поради това, такава забрана следва да бъде безпротиворечиво обоснована при прилагане на специалния закон. При несъмненото значение на закрилата на потребителя и целите, прогласени в чл.1, ал.2 ЗЗП, те не могат да служат за произволни забрани, ограничаващи търговската дейност.

По изложените съображения съдът в настоящия състав намира, че оспорената заповед е индивидуален административен акт, който не отговаря на условията за законосъобразност по чл. 146 АПК. Същата е издадена от компетентен орган по смисъла на чл. 68л, ал.1 ЗЗП - председателя на КЗП, сред чиито правомощия са посочените в чл.5, ал.1, т.1 и чл.8, ал.1 и ал.2, т.9 от УП. Заповедта е обективизирана в изискуемата писмена форма и съдържа посочване на правни и фактически основания за издаването ѝ. При издаването на заповедта са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила по смисъла на чл.146, т. 3 АПК, изразяващи се в неизясняване на релевантните обстоятелства, в несъответствие със задължението на административния орган по чл.35 АПК. В резултат, заповедта не е в съответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона.

С оглед изхода на делото и на основание чл. 143, ал. 1 АПК, следва да бъде уважено искането на жалбоподателя за възстановяване на разносните и юрисконсултско възнаграждение. Последното съдът определя на 100 (сто) лева, съобразно чл.24 от Наредбата за заплащане на правната помощ. Установява се от представеното преводно нареждане, че дружеството е заплатило държавна такса в размер на 50 лв. Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ заповед № 145/14.02.2023г. на председателя на Комисията за защита на потребителите.

ОСЪЖДА Комисията за защита на потребителите да заплати на „БМ лизинг“ ЕАД, с ЕИК[ЕИК], сумата 150 (сто и петдесет) лева – юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно оспорване в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд.

Съдия: